

De la poesia feta amb ganiveta

Arnau Pons

és un poeta nascut a la localitat mallorquina de Felanitx / ARXIU



LLUM DE GANIVET Arnau Pons

Editorial: Cafè Central / Eumo Editorial. Col·lecció Jardins de Samarcanda (Vic, 2012)
Pàgines: 64
Preu: 17 euros

Recuperem unes consideracions escrites en aquestes mateixes pàgines (això era cap a final del 2010) sobre el volum *Desertar* que Arnau Pons acabava de publicar: “Pons no ens parla d’un *desertar* com a sinònim de fugida; ben al contrari. Ni tampoc d’algun convenciment latent del fet, per exemple, que la constatació de les ruïnes de la poesia i de la realitat reclama un esforç diguem-ne moral de reconstrucció. Fet i fet, *Desertar* no pot ser reconstrucció perquè ja és construcció pura, és a dir, refús i actitud crítica. Però és també rescat i, essencialment, hàlit i respiració. El renec i la rebellia vénen d’aquí, com també la necessitat de fer llengua i/o poesia i pensament; de *desertar* per tenir llengua i per fer-ne. L’eclipsi del tu, el problema de la latència o l’enfocament del tu dins la multiplicitat del jo conformen una de les altres línies d’investigació del poema. En aquest sentit, *desertar* és també cruïlla, diàleg, transparència, pèrdua i encontre. També estranyesa, però no pas retirada de res.”

En efecte, cap de les concepcions essencials sobre poesia, o del poema, s’han alterat entre aquell *Desertar* de què parlem i aquest nou llibre, *Llum de ganivet*, d’avui. En tot cas han crescut, o s’han desplegat encara més... Vegin el que ha escrit el mateix Arnau Pons sobre el volum: “Amb el títol del meu darrer llibre, *Llum de ganivet*, he volgut al·ludir a la novel-



L’apunt

Arnau Pons va néixer a Felanitx el 1965 però fa 24 anys que viu a Barcelona. Escriu assaig, poesia i fa traduccions. La creació poètica considera que ha d’anar acompanyada de reflexió i de crítica, com li mana un tarannà poc donat a la submissió.

la de David Grossman, *Tu seràs el meu ganivet*, un títol que remet al seu torn, a una frase de Kafka treta d’una de les seves cartes a Milena: «Amor és que tu siguis el ganivet amb què em burxo l’ànima.» [...] En l’amor –i amb el llenguatge– l’altre pot esdevenir un instrument tallant que serveix per a la introspecció de tu mateix”.

Doncs sí, la d’Arnau Pons és una poesia de la feta amb ganiveta: la llengua hi és dictada, tallant, per al vers (el poema), i el vers (el poema) hi és dictat, tallant, per a la llengua. Poesia en majúscules, en què la forma concentrada té a veure amb la nua flor, amb “les flors boscanes que ha calgut collir per assecar-les i desar-les entremig d’uns fulls de diari agafats a l’atzar” i no pas amb cap capritx diguem-ne que simplement estructural.

“Encara jugues / a cansar el vel / que dansa, / xop / de santetat, damunt / d’un monyó de memòria, / il·lès.” O encara aquest altre poema que fa: “Dos /monstres morals, / dos

renyats, dos experiments impàvids // ajuntats per la boca, amb la imatge del mite / que estraferm, mirem / de fer néixer algú / davant la martellada irrevocable.”

Parlem d’una escriptura com a somni potser obscur, d’un món fragmentat, fracturat, ple d’esquerdes, ferides, de talls i de sang. Però no se’ns tancarà la nit. I potser l’única llum possible és la del ganivet. La fulla lluent clavada a les paraules fins al fons. *

CIÈNCIA DAVID BUENO I TORRENS

La vida da la fauna marina està en perill

Hi ha llibres la justificació dels quals no necessita gaires introduccions. Ras i curt, la sobrepesca i la destrucció del medi marí posen en perill la vida al mar. S’han exhaurit recursos que en el passat s’havien considerat inexhauribles i cada vegada es pesca més lluny, a més profunditat i peix més petit, la qual cosa comporta canvis en la xarxa alimentària marina que desestabilitzen tot l’ecosistema.

A *Una mar sense peixos*, Philippe Cury, investigador de l’Institut de Recherche pour le Développement de França, i Yves Miserey, periodista de *Le Figaro*, aporten elements de reflexió per comprendre com s’ha arribat a l’estat actual i per quins motius s’ha pres consciència de les amenaces que representa

una excessiva pressió sobre el medi marí, des de la base d’una aproximació històrica i una anàlisi del funcionament dels ecosistemes marins, així com també de la comprensió antropològica de l’explotació marina, que no és nova. No debades als Museus Capitolins es conserva un baix relleu romà que ja establiria una regulació de la pesca de l’esturi al Tíber.

És un llibre de gran densitat i profunditat, en el sentit que descriu amb un gran nombre de dades i exemples la llarga relació entre les persones i el mar, i



UNA MAR SENSE PEIXOS Philippe Cury i Yves Miserey

Editorial: Institut d’Estudis Catalans (Barcelona, 2012)
Pàgines: 238
Preu: 20 euros

també les seves conseqüències. Parla de tots els mars del món, però l’edició catalana inclou un capítol específic sobre la pesca a la Mediterrània occidental en què Jordi Leonart i Francesc Maynou, de l’Institut de Ciències del Mar, analitzen la situació als Països Catalans.

Com apunten els autors, el principal problema és la manca d’integració del coneixement científic en les polítiques de conservació. L’esperit del llibre, però, queda contundentment reflectit en el títol de l’epíleg: *Visca el mar!* *